

foreligger ikke nogen Opgørelse fra 1926—27, der viser, hvor meget af den samlede fortsatte Hjælp der falder paa Forlængelsen. I Betragtning af, at der den Gang var mange Tusinde Arbejdere, der var arbejdsløse i et Aar eller længere Tid, jfr. Direktoratets Indberetning til Indenrigsministeriet for 1926—27, Side 22 ff., og statistiske Efterretninger pr. 24. September 1927, tør man maaske uden særlig stor Betænkelighed anslaa den Del af den fortsatte Hjælp, som faldt paa Forlængelsen, til at udgøre en Femtedel af den samlede fortsatte Hjælp, altsaa til 2 Mill. Kr.

Det er derimod betydelig vanskeligere at udtale noget positivt om, hvilken reel økonomisk Betydning det vil faa, at Understøttelsen ikke er obligatorisk. Man tør roligt gaa ud fra, at de Understøttelser, der kommer til Udbetaling efter Forslaget, ikke i Gennemsnit i daglig Størrelse vil komme til at overstige Understøttelserne i 1926—27, selv om disse for Ikke-Forsørgernes Vedkommende ikke var helt oppe paa Maksimum og for Forsørgernes Vedkommende kun var paa Maksimum Halvdelen af Aaret. Og med Hensyn til Understøttelsestiden begrænses denne jo efter Forslaget til et Dageantal, svarende til det vedtægtsmæssige Dageantal uden Mulighed for Forlængelse som i 1926—27. Naar det bliver en frivillig Sag, om Understøttelsen skal ydes, tør man derimod gaa ud fra, at en Del Kommuner, maaske navnlig smaa Landkommuner, i hvilke det samlede Antal arbejdsløse ikke er særlig stort, ikke, eller kun i ringe Omfang, vil benytte Loven, idet de hjælper deres arbejdsløse paa anden Maade, f. Eks. ved Igangsættelse af Arbejder.

Direktoratet gaar ud fra, at Ministeriet ved sin i Bemærkninger til Lovforslaget foretagne Beregning har tillagt netop dette Forhold særlig Vægt.

Efter en forsigtig Vurdering regner man herefter med, at Tallene i 1926—27 yderligere skal reduceres med 1,5 Mill. Kr. under Hensyn til Frivilligheden, saaledes at Tallet nu er bragt ned til 6,8 Mill. Kr.

Det er nu et Spørgsmaal, hvilken Reduktion der maa foretages under Hensyn til Nedgangen i Arbejdsløsheden. I saa Henseende skal man oplyse, at Antallet af arbejdsløse Kassemedlemmer ved Udgangen af hver af Maanederne April—Oktober 1926 var ca. 47 000, 42 000, 43 000, 47 000, 47 000, 45 000 og 50 000. De hertil svarende Tal i 1929 var 40 000, 31 000, 28 000, 28 000, 26 000, 24 000 og 26 000. Det bliver nødvendigvis det kommende Aars Arbejdsløshed, der bliver den absolut bestemmende Faktor for Udgiften, og da det af fornævnte Tal ses, at Arbejdsløsheden nu nærmer sig en Størrelse svarende til ca. Halvdelen af Tallet i 1926, er man efter alt foreliggende sikkert berettiget til at kunne foretage en betydelig Reduktion af Tallet under Hensyn til Nedgangen i Arbejdsløsheden. Man tør dog ikke reducere med den ovennævnte Brøk, nemlig Halvdelen, men man vil ikke nære Ængstelighed for at anslaa Reduktionen paa denne Konto til ca. 2 Mill. Kr., hvorefter man finder, at den samlede Udgift bliver reduceret til 4,8 Mill. Kr.

Det følger af foranstaaende, at man paa ret afgørende Punkter udelukkende har været henvist til Skøn, men desuagtet formener Direktoratet ved den nu givne Lejlighed til at beskæftige sig med det foreliggende Lovforslag at have Ret til at karakterisere det i Bemærkningerne anførte Tal af 5 Mill. Kr. som et Maksimumstal, ikke mindst fordi man ved Skønnet overalt har udvist stor Forsigtighed.

Man er opmærksom paa, at der foreligger andre Forhold, som maaske burde nævnes ved en Sammenligning mellem den tidligere Udbetaling i 1926—27 og den forventede Udbetaling efter Lovforslaget, f. Eks. at der jo efter Reglerne i 1926—27 gjaldt visse begrænsende Bestemmelser for Understøttelsen. Men man har her, hvor det drejer sig om at give en Fremstilling i store Træk, ment at kunne se bort fra disse Forhold, da et Skøn paa dette Omraade altid vil være saare individuelt.

Vater.

K. Korsgaard.